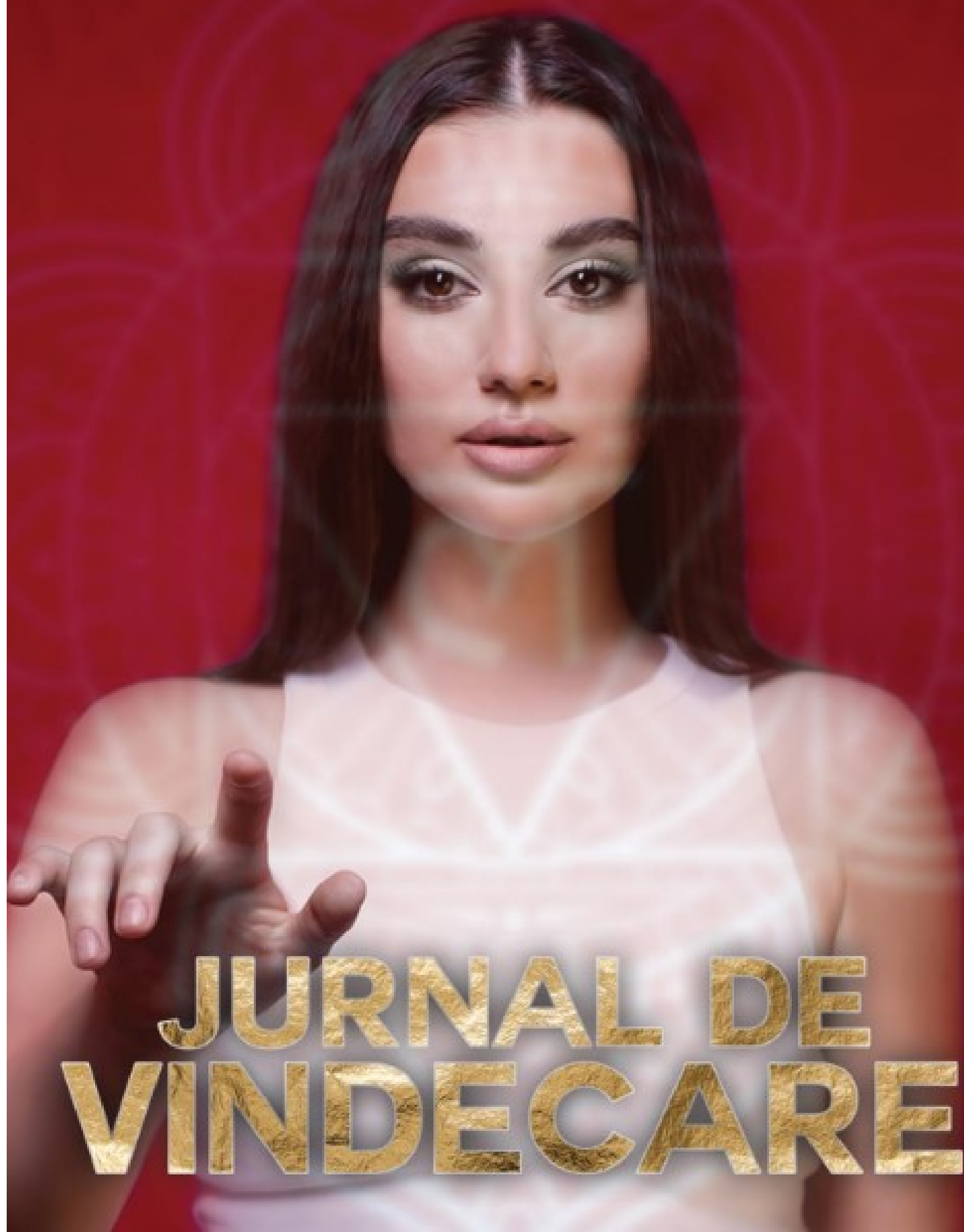

K A I R A

JURNAL DE
VINDECARE

Cuvânt-înainte

Îmi doresc ca această carte să fie exact ceea ce a fost de la bun început – o experiență personală. Tot ce vei găsi în ea sunt pașii care m-au ghidat în drumul către adevărul meu și consider că fiecare își are propriul adevăr. Fiecare își are propria rețetă pentru fericire și pentru vindecare. Iar fiecare rețetă este unică, la fel ca noi. Fiecare călătorie își are propria aventură, propriile intemperii și peripeții. Fiecare călătorie este simțită diferit și fiecare experiență este trăită diferit. Iar la fel cum cred în unicitatea fiecărei călătorii, tot așa cred că drumurile noastre se pot întâlni uneori. Punctele în care ne intersectăm nu sunt deloc întâmplătoare, iar de cele mai multe ori acest lucru se întâmplă în anumite momente-cheie din viața noastră. În călătoria noastră apar mereu unele care să ne ușureze calea. Pot apărea oameni, pot apărea povești, pot apărea personaje în care ne regăsim, pot fi cărți, poate fi o melodie care rezonază atât de mult cu sufletul tău, încât îți devine și ghid către el. La fel cum cred că fiecare poveste este diferită, la fel de mult cred că toate se întâmplă cu un scop. Dacă inima ta a vibrat cu titlul acestei cărți, dacă aceste pagini au ajuns în mâinile tale, ceva din aceste rânduri a trebuit

să ajungă la tine. Poate îți vei da seama imediat despre ce este vorba, poate magia va avea loc încă din primele capitole sau poate în ultimul. Se poate întâmpla să fii cucerit de ea acum sau să o așezi în bibliotecă, redescoperind-o peste câțiva ani. Poate vei tresări acum la fiecare cuvânt sau poate o vei citi și lucrurile vor începe să capete sens peste două anotimpuri. Dă-i timp și las-o să ți se dezvăluie. Iar ceea ce este menit să fie al tău, va fi al tău, fără cea mai mică îndoială. Cel mai de preț lucru pe care l-am învățat – totul este un proces. Tot ce trebuie să știi te va găsi atunci când ești pregătit să afli. Nu forța și nu te descuraja dacă acum găsești lucruri care par fără sens. Sensul, în cele din urmă, va fi dat de tine sau îl vor da experiențele tale și ritmul în care viața te va trece prin ele. Un lucru străin de tine astăzi poate fi lucrul care mâine îți poate aminti de *acasă*. Iar acesta este un alt lucru important pe care l-am învățat în timpul procesului meu de vindecare. Să mă dezbrac de prejudecăți. Viața nu se oprește niciodată din a te surprinde. De ce modul prin care alege să ți se desfășoare ar fi mai prejos?

Anca Petianu

Mulțumiri

Îmi mulțumesc mie. Și îi mulțumesc lui Dumnezeu.

Este una dintre poveștile în care creatorul și co-creatorul au lucrat excelent împreună. Îi mulțumesc vieții pentru experiențe. Îi mulțumesc pentru oamenii care mi-au trecut pragul inimii, atât celor care mi-au adus fericire, cât și celor care mi-au dat lecții valoroase.

INTRODUCERE

Sunt aici

Simt că m-am născut din nou. Dar de data aceasta, cu o înțelegere mult mai profundă a acestui joc de cuvinte. Pentru că *este* un intrigant joc de cuvinte. Fii atent și tu cum sună – *m-am născut!* Un pic nefiresc, aș putea spune. Pentru că, în mod normal, *m-a* cam *născut* mama. Iar eu, cu ochii închiși, disperați poate după o pereche de ochelari de soare Polaroid de calitate care să mă mai ferească de primele raze de lumină, evident mult prea puternice pentru mine după cele nouă luni de hibernare, am ieșit ca popândăul să mă bucur de viață. Fără să știu ce-i viața sau dacă am cerut așa ceva. Poate trebuie să fac ceva anume sau, în primul rând, să aflu dacă e ceva aici de care aș putea să mă bucur. Ca și cum aș fi intrat într-o cursă pe care ar trebui s-o câștig? Dar nu-ți spune nimeni nici care-i jocul, nici care-s regulile? N-ai nici indicii și, câteodată, nici chef de aventuri? Mai ales dacă te-a și împins cineva cu forța pe terenul de joacă. La propriu... Dar acum ce să-i faci? Știi vorba aceea – *ai intrat în horă, tre' să joci*. Și uite așa, începi să dai din sandale.

Dar acum simt, la propriu, că *m-am născut*. Eu pe mine. Pe cât de ciudat sună, pe atât de mult sens are.

Sună plin de viață, plin de speranță și vine la pachet cu asumare și curaj. Dacă în momentul în care m-a născut mama am venit pe lume plină de confuzie, strâmbând din nas și din sprâncene, acum vin plină de curaj, lămurită și asumată. Știu cine sunt și ce caut aici. Știu ce daruri am și ce vreau să fac cu ele. Știu câte ceva despre oameni, și mai știu câte ceva despre experiențele cu ei. Știu despre iubire și dezamăgire. Știu despre frică. Tristețe. Sau chiar furie. Știu despre experiențe bune și mai știu și despre lecții. Știu despre superputerile mele și chiar și despre superputerile tale câte ceva. Știu despre mine. Și știu că mai am multe de aflat. Fără să mă mai sperie o secundă acest lucru.

Da, mama m-a născut la 9 luni, iar eu m-am născut la 30 de ani.

Dar să începem cu începutul. Pe 18 iunie 1991, undeva pe la orele dimineții, am apărut și eu în peisaj. Cu forța. Pentru că, din ce mi s-au povestit, nu prea voiam să ies. Mi-era bine acolo și, cel mai probabil, nu aveam chef. Ce mai conta că mama avea gleznele umflate, nervii întinși la maxim, iar termenul trecuse de ceva timp. Unde ne grăbeam cu toții? Eu, probabil, plănuiam să îmi fac vreun fel de intrare spectaculoasă, pe la optsprezece ani și-un pic. Până atunci, încă mai trăgeam să-mi fac somnul de frumusețe. Cu toate că și aici ar fi un mare semn de întrebare pentru că numai de dormit pare că nu mi-a ars mie în cele nouă luni. Dacă și tu ești de sex feminin, dar ai tăi au crezut pe tot parcursul sarcinii că ești un fotbalist de liga întâi pregătit pentru o carieră sclipitoare pe teren, mâna sus. Cu siguranță, acesta a fost și cazul meu. Mare le-a fost șocul când au aflat că și un „pui gingaș” de fetiță poate fi la fel de zbuciumat. Așadar, nu prea cred că a fost vorba despre dormit, ci despre intimitate. Un fel de afinitate către

petreceri private? Sau poate mă antrenam deja pentru autoizolarea ce avea să intre în viețile fiecăruia dintre noi trei decenii mai târziu? Ori intuiam, prin intermediul celor cinci simțuri ale gazdei mele, că lumea nu va fi un loc chiar atât de sigur sau de primitiv și începeam să lucrez vertiginos la niște bariere zdravene? Și au ajuns atât de zdravene până m-au condus la izolare absolută? În orice caz, decizia mea de a alege mai mult *me time* și de a-mi întârzia venirea printre oameni sună, într-adevăr, a ceva ce aș fi făcut eu. Pentru că este un comportament pe care începusem să-l repun în practică douăzeci și cinci de ani mai târziu. Dar să revenim la momentul în care viața m-a scos afară din zona de confort pentru prima dată. Ah... ce amintiri!

Când am ieșit din submarin, mi s-a spus că nu am plâns deloc. Mă, să fie! De atunci să fi avut eu probleme cu a-mi exprima emoțiile sau stările interioare? Dar nu am reclamații, pentru că am fost înzestrată cu alte valențe importante care mi-au asigurat supraviețuirea și mi-au fost în permanență de folos. Cum ar fi curiozitatea. De când mă știu, monotonia m-a speriat mai tare decât neprevăzutul. Chiar dacă îmi tremurau toate zambilele și gladiolele, pășeam mereu înainte. De ce? Pentru că mă rodea, mă-nghimpa, de-a dreptul, *CURIOZITATEA*. Și, cu siguranță, așa a fost și atunci. Am strâmbat din nas, probabil am oftat, dând ochii peste cap și, cu siguranță, am și simțit nervii prezenți la marele eveniment și disconfortul creat de diferența de temperatură. Însă când am văzut două mâini de muritor îmbrăcat în alb cum mă ridicau spre tavan și câteva perechi de ochi bulbucați de uimire care se uitau la fata-fotbalist de liga întâi, ce să mai? Toate rele să se spele, cele bune să se-adune! Eram intrigată la maxim. Ce forme, ce contur, cu culori, ce creaturi. Ceva, într-adevăr, demn de atenția mea. Așa că

n-am plâns și nici n-a existat vreo moacă schimonosită în peisaj. Cel puțin nu a mea. Mama s-a pus la binemeritul somn după cele nouă luni de tumult interior, la propriu. Iar eu am mers în cameră cu gașca mare de urlători. Încă le mai zic așa nou-născuților. Urlători. Fix ca scrisorile zburătoare pe care le primea Ron Weasley de la mama lui când făcea boacăne la Hogwards. Urlători.

Și acela a fost momentul în care m-a luat tata în primire pentru prima dată. Mă rog, prin geam. Și știu povestea pe de rost, pentru că mi-a spus-o de nenumărate ori:

Anca, prima dată când te-am văzut eram de-a dreptul jenat. M-ai făcut să mă simt foarte inconfortabil.

Grozav început, nu-i așa?

Dintr-o cameră plină de copii, am știut imediat care ești tu. Erai singura care nu plângea. Asistenta mi te-a adus la geam, iar lucrurile care mi-au ieșit cel mai mult în evidență la tine au fost faptul că aveai deja părul des și negru ca abanosul, iar ochii îi aveai aproape violet. Din clipa în care m-ai văzut, tot ce ai făcut a fost să mă fixezi și să mă măsoari cu privirea. Ba de sus în jos, ba de jos în sus. Chiar ușor încruntată așa, mi-ai dat impresia că, dacă ai fi vorbit, primele cuvinte ar fi fost probabil: „Dar tu cine ești? Ce-i cu tine pe aici?” Serios îți spun că m-am simțit tare incomod.

Mereu îl ascult cu drag pe tata și râdem la povestea asta. Părea că, deși, poate, am venit pe lume confuză, eram însă pregătită și curioasă. Cu o ușoară întârziere ca să am parte de mai multă admirație, și pare că am fost sursa de inspirație, zece ani mai târziu, pentru replica lui Julie Andrews din *The Princess Diaries*: *A queen is never late. Everyone else is simply early.* Sunt șanse mici, dar merită luate în considerare.